

CIKLO „SEPTYNIOS SESERYS“ AŠTUNTOJI KNYGA

Lucinda Riley

ATLANTAS

Tėvo istorija

Harry Whittaker

BAIGIAMOJI
CIKLO KNYGA

VISOS
PASLAPTYS BUS
ATSKLEISTOS

TYTO ALBA

Lucinda Riley
ATLANTAS
Tėvo istorija
Harry Whittaker

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Jolita Parvickienė

VILNIUS 2023

Lucinda RILEY, Harry WHITTAKER
ATLAS
The Story of Pa Salt
Macmillan, London, 2023

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Lucinda Riley Limited, 2023
© Hemesh Alles, leidinio iliustracijos
© Jolita Parvickienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-742-8

Pratarmė

Mieli Skaitytojai,

Leiskite man prisistatyti. Esu Haris, vyriausias Lucindos Riley sūnus. Numanau, kad nenustebote ant šio ilgai laukto romano viršelio išvydę dvi pavardes, nors visko gali būti.

2021 m. prieš pat knygos *Dingusi sesuo. Meropės istorija* pasirodymą Lucinda paskelbė, kad bus ir netikėta aštuntoji, pasakutinė, *Septynių seserų* romanų serijos dalis, pasakojanti apie paslaptį Atlantą. Septintosios knygos pabaigoje „Autorės laiške“ ji rašė: „Jau aštuonerius metus nešiojuosi ją galvoje ir nekantrauju pagaliau išdėstyti popieriuje.“

Nelaimėi, 2021 m. birželį mama mirė, pralaimėjusi kovą su 2017 m. diagnozuotu stemplės vėžiu. Galbūt manote, kad ji taip ir neturėjo progos ką nors parašyti. Tačiau likimo vingiai niekam nežinomi. 2016 m. į Holivudą mamą pasikvietė kino kompanija, norėjusi įsigyti *Septynių seserų* filmo teises. Kūrybinė komanda labai norėjo sužinoti, kaip ji įsivaizduoja serijos pabaigą – tuo metu dar nė neišėjus pagal planą numatytoms tolesnėms keturioms knygoms.

Kelionė paskatino mamą užrašyti jau sumanytus fragmentus. Galimiems prodiuseriams ji įteikė ir trisdešimt puslapių serialo scenarijaus dialogų. Esu įsitikinęs, nereikia jums nė sakyti, kad tie puslapiai yra nuostabūs – sklidini dramos, įtampos... ir pribloškiamai netikėti.

Be to, romanų serijos gerbėjai žino, kad *Atlantas* pasirodo kiekvienoje knygoje. Taip mama pildė šio personažo, keliaujančio per visus tuos dešimtmečius, laiko juostą, ir šitaip sukūrė stebėtoju išsamų vadovą. Taigi Lucinda „ant popieriaus“ išdėstė daugiau, nei pati numanė.

2018 m. mudu su mama sumanėme kurti knygučių vaikams seriją *Angelai sargai*, taigi drauge parašėme keturias knygutes. Tuo laikotarpiu ji manęs paprašė užbaigti ir *Septynių seserų* romanų seriją, jeigu kartais nutiktų blogiausia. Negaliu atskleisti, apie ką mudu kalbėjomės, tačiau turiu pabrėžti, kad tas prašymas iš tikrųjų tebuvo apsaugos priemonė, numatyta labiausiai nelaukiamoms aplinkybėms. Vis dėlto tai, ko nelaukėme, nutiko. Nemanau, kad mama tada manė, jog iš *tikrųjų* numirs, nemaniau ir aš. Ji net keletą kartų kažkaip įstengė paneigti mokslo ir gamtos dėsnius ir grįžti nuo mirties slenksčio. Bet mama visada buvo truputį stebukladarė.

Po jos mirties nekilo jokių abejonių – man teko tesėti duotą žodį. Daugelis žmonių klausinėjo, ar nejučiu spaudimo atlikti prisiimtą užduotį. Juk pagaliau *Atlantas* turi padėti įminti visas mįsles, kurios skaitytojus vertė spėlioti visą dešimtmetį. Tačiau man užbaigti knygą buvo garbės dalykas. Aš vykdžiau savo geriausios draugės ir didvyrės užduotį. Kaip tik todėl ir nejutau jokio spaudimo, ir galiausiai paaiškėjo, kad šis darbas yra iš meilės. Numanau, kad ką nors savaime apniks abejonės, kurios siužeto dalys sukurtos mamos, o kurios mano parašytos, bet nemanau, kad tai svarbu. Kitaip tariant, pasakojimas yra pasakojimas. Aš žinau, kad romano pabaiga jus sujaudins. Mama tuo pasirūpino.

Neginčijamai didžiausias Lucindos laimėjimas tas, kad niekas teisingai nenustatė varomosios šių romanų serijos jėgos – o juk teorijų buvo tūkstančiai. *Atlantas* – tai dovana tiems, kurie pamilo seriją nuo pat pirmosios knygos, bet kartu tai ir nauja istorija, kurią reikia papasakoti (nors ji visada buvo čia pat, ty-

liai slypėjo tarp pirmųjų 4500 puslapių). Aš tik išskleidžiau dūmų uždangą...

Dirbti su romanu *Atlantas. Tėvo istorija* buvo ir iššūkis, ir mano gyvenimo privilegija. Tai Lucinda Riley atsisveikinimo dovana. Aš įteikiu ją su didžiuliu jauduliu.

Harry Whittaker, 2022

Veikėjai

„ATLANTIDA“

Tėtis Atlantas – seserų tėvis

Marina (Ma) – seserų globėja

Klaudija – Atlantidos namų šeimininkė

Georgas Hofmanas – tėčio Atlanto advokatas

Kristianas – laivininkas

SESERYS D'APLESJĖ

Maja

Alė (Alkionė)

Star (Steropė)

Kelė (Kelaino)

Tigė (Taigetė)

Elektra

Merė (Meropė)

Prologas

Tobolskas, Sibiras

1925 metai

Atšiauriam vėjui siūbtelejūs šuorą sniego į akis, abu berniukai net iki nosių susisiautė išdilusias skrandeles.

– Nagi! – riktelėjo vyresnis iš jų. Nors jam ką tik sukako vienuolika, balsas jau skambėjo kimiai ir šiurkščiai. – Užteks. Grįžtam namo.

Mažesnysis – vos septynmetis – suėmęs glėbį surinktų žabų nubėgo paskui vyresnėlį, kuris jo nelaukdamas žirgliojo tolyn.

Vaikai jau buvo pusiaukelėje į namus, kai išgirdo nuo medžių sklindantį silpną čiepsėjimą. Dičkis sustojo kaip įbestas.

– Girdėjai? – paklausė?

– Taip, – atsakė mažėlis. Žabai jam skaudžiai svėrė rankas, be to, nors ką tik stabtelėjo, iš karto ėmė purtyti drebulys.

– Einam namo, ką? Aš pavargau.

– Neinkšk, – atšovė jam vyresnis berniukas. – Einu pasižiūrėti, – ir pasuko prie artimiausio beržo papėdės. Mažius nenoromis nusekė įkandin.

Priešais ant kietos žemės bejėgiškai sukinėjosi žvirbliukas, ne didesnis už rublį.

– Iškrito iš lizdo, – atsiduso vyresnysis. – Arba gal... klausykis. – Porelė nuščiuvo sniege ir galiausiai viršuje išgirdo aidžius dvinačius garsus. – Aha! Gegutė.

– Paukštis kaip laikrodyje?

– Taip. Bet šitos – nedraugiški padarai. Gegutės deda kiaušinius kitų paukščių lizduose. O išsiritęs gegužiukas iš lizdo išstumia kitus mažylis, – sušnarpštė jis. – Štai, kas čia nutiko.

– Oi, ne, – mažius pasilenkęs mažuoju piršteliu atsargiai paglostė paukščiuko galvelę. – Viskas gerai, drauguži, mes čia, – pakėlė akis į savo bendrą. – Gal įlipę į medį galėtume jį užkelti, – berniukas stengėsi įžiūrėti lizdą. – Jis turbūt labai aukštai.

Staiga ant miško paklotės išgirdo šlykštų traškesį. Dirstelėjęs žemyn pamatė, kaip vyresnis berniukas batu traiško paukščiuką.

– Ką tu padarei? – apimtas siaubo suriko mažius.

– Mama jo nepriimtų. Geriau užmušti jį dabar.

– Bet... tu gi nežinai, – ašaros ėmė gildyti vaikui rudas akis. – Galėjom bent pamėginti.

Vyresnėlis ranka numojo į tokį protestą.

– Nėra prasmės mėginti to, kas iš anksto pasmerkta nesėkmei. Grynas laiko švaistymas, – leidosi kalva žemyn. – Nagi. Einam.

Mažesnis berniukas pasilenkė pažiūrėti į negyvą paukščiuką.

– Atsiprašau dėl savo brolio, – sugokčiojo. – Jis įskaudintas. Jis nenorėjo taip pasielgti.

Atlanto dienoraštis

1928–1929



1

Bulonė-Bijankūras, Paryžius, Prancūzija

Dienoraštį man padovanojo mesjė ir madam Landovskiai. Pasak jų, nors aš ir nekalbu, jie žino, kad moku rašyti, todėl būtų gerai, jei pamėginčiau užrašyti, ką galvoju. Iš pradžių jie manė, kad aš tiesiog kvailas, kad man pasimaišė galvelėje, daugeliu atžvilgių taip ir yra. Arba tiksliau sakant, taip ilgai su jais gyvendamas aš veikiausiai tiesiog juos išvarginau. Jie labai privargo, aš irgi.

Bet jie žino, kad man dar liko šiek tiek sveiko proto, nes paprašė manęs rašyti. Iš pradžių stengėsi įkalbėti parašyti vardą, amžių ir iš kur esu, bet aš jau buvau gerai pamokytas, kad išklojus tokius dalykus ant popieriaus galima prisišaukti bėdų, o būtent bėdų nė už ką nebenorėjau. Taigi sėdau prie stalo virtuvėje ir išpyliau eilėraštį, kurio mane išmokė tėtis. Žinoma, ne tokį, kuris būtų išdavęs, iš kur atkakau prieš nuvirsdamas jų sode prie gyvatvorės. Tai nebuvo mano mėgstamiausias eilėraštis, tiesiog jutau, kad žodžiai atliepia mano nuotaiką ir jų gana parodyti šiems maloniems žmonėms – juos lemtis pamėtėjo kelyje, kai mirtis jau beldėsi į mano duris, – kad moku bendrauti. Tai aš ir parašiau:

*Šiagnakt stebėjau
kaip leidžiasi mėnuo
o įkandin jo
Plejadės*

*Naktis jau
pusiau praėjo; eina
jaunystė; o aš*

guolyje vienas

Parašiau jį prancūzų, anglų ir vokiečių kalbomis – nė viena iš jų nebuvo maniškė nuo tada, kai tapau pakankamai didelis, kad imčiau kalbėti (ir aš kalbėjau, žinoma, tačiau, kaip ir žodžiai ant popieriaus, taip ir viskas, kas pasakyta – ypač skubotai, – gali būti panaudota prieš). Pripažįstu, mėgavausi nustebusios madam Landovski veido išraiška, kai skaitė mano rašliavą, nors ji niekaip nepadėjo jai išsiaiškinti, nei kas aš, nei iš kur kilęs. Tarnaitės Elsos akių žvilgsnis, kai trinktelėjo man priešais nosį dubenį maisto, sakyte sakė, kad mane kuo greičiau reikia paštu išsiųsti tenai, iš kur atsibasčiau.

Nekalbėti – ne bėda. Nuo tada, kai palikau namus, kuriuos pažinojau, kiek tik galiu prisiminti, praėjo truputį daugiau kaip metai. Per tą laiką prabildavau tik tada, kai būtiniausiai reikėdavo.

Iš palėpės, kur visa tai dabar rašau, galiu žvalgytis pro mažą langelį. Pirmiau stebėjau, kaip takeliu pareina Landovskių vaikai. Jie buvo mokykloje ir su uniformomis atrodo labai prašmatniai – Fransuaza baltomis pirštinitėmis ir šiaudine skrybėlaite, vadinama šiaudinuke, o jos broliai – baltais marškiniais ir švarkeliais. Nors ir girdžiu mesį Landovskį skundžiantis pinigų trūkumu, dideli namai, išpuoselėtas sodas ir gražios suknios, kuriomis vilki namų damos, sako, kad jis, matyt, tikrai labai turtingas.

Dar aš grauždavau pieštuką – tėtis mėgino atpratinti mane nuo šio įpročio, pieštuko galą ištepdamas visokiais bjauriais skoniais. Kartą pasakė, kad tądien skonis visai malonus, bet nuodingas, todėl jei atsidurs kur nors netoli mano burnos, numirsiu. Vis dėlto,

kol galvojau apie vertimą, kurį jis uždavė man išsiaiškinti, pietukas pats išoko man į burną. Išgirdau riksmą, kai jis tai pamatė, tada už pakarpos išvilko mane laukan ir prigrūdo burną sniego, kurį paskui turėjau išspjauti. Nenumiriau, bet nuo tada dažnai savęs klausiu, ar tai tebuvo šiurkšti gudrybė, kad išsigandęs atsikratyčiau įpročio, ar sniegas ir spjaudymasis tikrai mane išgelbėjo.

Nors ir labai stengiuosi jo neužmiršti, nuo tada, kai paskutinį kartą mačiau, praėjo daug metų, ir jis blėsta man iš atminties...

Gal taip ir geriau. Taip, visais atžvilgiais būtų geriausia, jei pamirščiau viską, kas man nutiko. Tada net jeigu mane kankins, neturėsiu ką jiems pasakyti. Ir jei mesjė ir madam Landovskiai mano, kad viską surašysiu dienoraštyje, kurį jie man taip kilniai padovanojo, kliaudamasis spynele su rakteliu, saugomu odiniame kapšelyje, tai jie apmaudžiai klysta.

– Dienoraštis – tai toks dalykas, kur gali rašyti viską, ką jauti ar galvoji, – mandagiai paaiškino madam Landovski. – Negana to, jis visiškai asmeniškias – vien tavo akims. Prisiekiu, mes niekada jo neskaitysime.

Aš uoliai linktelėjau, akimis dėkingai nusišypsojau ir užbėgau laiptais į savo palėpės kambarėlį. Nepatikėjau ja. Iš patirties žinojau, kaip lengva laužyti spynas ir priesaikas.

*Prisiekiu tavo numylėtos motinos gyvybe, kad grįšiu pas tave...
Melskis už mane ir lauk...*

Purtau galvą, stengdamasis iškratyti iš galvos atsiminimus apie paskutinius tėvo man ištartus žodžius.

Tačiau nors visa kita, ką norėčiau prisiminti, sklendžia iš mano atminties šalin lyg kiaulpienės pūkai, vos pamėginu juos sulaukyti, šis sakinyš, kad ir ką darau, kažkodėl nė neblėsta.

O dienoraštis įrištas oda ir pilnutėlis ploniausio popieriaus. Turbūt kainavo Landovskiui bent jau franką (taip čia vadinami pinigai), ir jie padovanojo jį man turbūt norėdami padėti, todėl aš juo naudosisiuosi. Be to, net jeigu išmokau nepliaukšti, ilgai klajoda-

mas dažnai klausdavau savęs, ar galėčiau užmiršti rašyti. Neturėdamas su savimi nei popieriaus, nei pieštuko, išverti tas stingdančias žiemos naktis galėdavau tik mintyse deklamuodamas poezijos ištraukas, o tada „vaizduotės akimis“ regėti rašomas raides.

Man labai patiko ši frazė – tėtis vadino jas vaizduotės langu, ir kai nebedeklamuodavau poezijos, dažnai pranykdavau akytoje fantazijų erdvėje, kuriai, pasak tėčio, nėra ribų. Ji didelė tiek, kiek nori. Siaurai mąstančių žmonių, anuomet pridūrė jis, ir vaizduotė iš esmės ribota.

Ir net jeigu gerieji Landovskiai pasirodė besantys mano žmogiškieji gelbėtojai, besirūpinantys išoriniu manimi, man vis tiek reikėdavo pranykti savyje, kietai užmerkti akis ir galvoti apie tai, ko nė už ką nebuvo galima užrašyti, nes aš nebeprisikloviau jokių žmogumi.

Taigi, pamaniau, ką Landovskiai suprastų, jei vieną dieną jį atsiverstų, – o aš buvau beveik užtikrintas, kad pamėgins, bent jau iš smalsumo, o ne dėl ko kita, – tai, kad skaito dienoraštį, pradėtą dieną, kai aš kalbėjau savo paskutines maldas.

Tiesą pasakiau, aš jų veikiausiai nė nekalbėjau; klejojau kamuojamas karštinės, buvau toks išbadėjęs ir išsekęs, kad turbūt tik jas išsigalvojau, bet kad ir kaip ten buvo, tądien aš išvydau nuostabiausią moters veidą, kokį iki tol tik teko matyti.

Rašydamas sutrumpintą, faktinę pastraipą, kaip gražioji dama, šnabždėdama meilius žodžius, įnešė mane vidun ir leido permiegoti po stogu pirmą kartą po dievai žino kiek laiko, prisiminiau, kokia liūdna ji atrodė tada, kai mačiau ją paskutinį kartą. Paskui sužinojau, kad ji vardu Izabelė – trumpiau Belė. Ji ir Landovskio dirbtuvėje darbavęsis skulptoriaus padėjėjas mesjė Briuji (kuris paprašė manęs vadinti jį Loranu, tarsi būdamas nebylys apskritai būčiau galėjęs kaip nors jį vadinti) beprotiškai vienas kitą mylėjo. O tą vakarą, kai atrodė liūdna, ji atėjo atsisveikinti. Ne tik su manimi, bet ir su juo.

Nors buvau jaunutis, apie meilę buvau gana nemažai prisiškai. Tėvui išėjus, perėjau per jo knygų spintą ir apie suaugėlių gyvenimą sužinojau keletą nepaprastų dalykų. Iš pradžių pamaniau, kad fizinis aktas, kuris jose buvo aprašomas, pasakojimą turi paversti vienokia ar kitokia komedija, tačiau jį antrino autoriai, mano žiniomis, tikrai ne humoristai, ir tada supratau, kad tai tikriausiai yra tiesa. Dabar savo dienoraštyje apie *tai* tikrai nerašysiu!

Tylus juokas nejučia išsprūdo man pro lūpas, ir aš abiem rankomis griebiausi už burnos. Pasijutau labai keistai, nes juokas – šioji tokios laimės raiška. Natūralus fizinio kūno atsakas.

– Dievuli! – sušnabždėjau. Buvo keista girdėti ir savo paties balsą, regis, žemesnį nei paskutinį sykį, kai ištariau žodį. Niekas manęs šioje palėpėje neišgirs; abi tarnaitės buvo apačioje, šveitė, blizgino ir plūkėsi su nesibaigiančiais skalbiniais, kuriuos kabino ant virvių, ištemptų už namo. Tačiau, net jeigu jos manęs čia negirdi, man negalima įsitaisyti tokio įpročio, mat jei galiu kikenti, vadinasi, turiu balsą ir kuo tikriausiai galiu kalbėti. Stengiausi prisiminti ką nors, kas mane liūdintų, o tai apskritai buvo labai keista, turint galvoje, kad vienintelis būdas, nepaisant visko, atsikapstyti iki Prancūzijos būdavo pranykti savo vaizduotėje ir mąstyti apie džiugius dalykus. Pasvarsčiau apie abi tarnaites, kurias nuolat girdėdavau plepančias už plonos sienos, skiriančios mus naktimis. Jos skųsdavosi, kad alga siaubinga, darbo valandos ilgos, čiūžiniai išgulėti, o žiemą palėpės kambarėlyje šalta. Norėdavau baladotis į tą ploną sieną ir šaukti, jog turėtų kaip tik jaustis laimingos, nes yra siena, skirianti jas ir mane, nes šeima nesigrūda viename kambarėje, nes jos *gauna* algą, kad ir kokią prastą. O kad jų kambarėliuose žiemą šalta... na, aš išnagrinėjau Prancūzijos klimatą, ir nors Paryžius, prie kurio, kaip išsiaiškinau, pakraščio glaudėmės, plyti šalies šiaurėje, mintis, kad pora laipsnių žemiau nulio – bėda, ir vėl sukėlė man norą juoktis.

Užbaigiau pirmą pastraipą savo naujutėliame „oficialiame“ dienoraštyje ir permečiau ją akimis dėdamasis mesjė Landovskiu, kuris skaito mano žodžius krutindamas juokingą mažą barzdelę ir plačius ūsus.

Gyvenu Bulonėje-Bijankūre. Mane priėmė maloni Landovskių šeima. Jie vardu mesjė ir madam Polis ir Ameli Landovskiai, o jų vaikai – Nadina (20), Žanas Maksas (17), Marselis (13) ir Fransuaza (11). Jie visi man labai geri. Pasak jų, buvau labai pasiligojęs, todėl praeis šiek tiek laiko, kol atgausiu jėgas. Tarnaičių vardai Elsa ir Antuanetė, o virėja – Bertė. Ji nuolat man pasiūlo vis daugiau gražutėlių savo kepinių, kad pasak jos, mane atpenėtų. Pirmąjį kartą davė man pilną lėkštę – suvalgiau viską iki paskutinio trupinėlio, bet po penkių minučių siaubingai sublogavau. Atėjęs manęs apžiūrėti gydytojas Bertei paaiškino, kad mano skrandis nuo prastos mitybos susitraukė, todėl man reikia duoti mažesnes maisto porcijas, arba aš vėl smarkiai susirgsiu ir numirsiu. Man atrodo, tai Bertę nuliūdino, bet aš tikiuosi, kad dabar, kai jau vėl valgau beveik taip, kaip reikia, įvertinsiu ir jos patiekalus. Namuose yra viena darbuotoja, su kuria dar nesusipažinau, bet apie ją kalba visa šeima. Ji vardu madam Evelina Gelsen ir yra namų šeimininkė. Šiuo metu ji atostogauja, vieši pas sūnų, gyvenantį Lione.

Nerimauju, kad šiai maloniai šeimai atsieinu nepigiai, nes dabar suvalgau visą man duodamą maistą, be to, gydytojui tenka atvykti manęs aplankyti. Žinau, kokie brangūs gali būti gydytojai. Neturiu nei pinigų, nei darbo ir dar nežinau, kaip jiems atsidėkoti, o jie to, žinoma, tikisi, ir taip būtų teisinga. Nežinau, kiek laiko man bus leista čia pasilikti, bet stengsiuosi džiaugtis kiekviena diena jų gražiam name. Dėkoju Viešpačiui už jų gerumą ir meldžiuosi už juos kiekvieną vakarą.

Sukandęs dantimis pieštuko galą patenkintas linktelėjau. Kalbą supaprastinau, pridariau keistų rašybos klaidų, kad atrodyčiau tiesiog kaip normalus dešimtmetis. Tai neleis jiems prapasti, kokį išsilavinimą kadaise gavau. Tėčiui išėjus iš paskutiniųjų stengiausi mokytis toliau, kaip jis mane ir skatino, tačiau be jo, kaip mano mokytojo, reikalai ir šioje srityje nukentėjo.

Išmėšęs gražų švaraus popieriaus lapą iš seno rašomojo stalo stalčiaus – man turėti grynai savo stalčių ir vietą rašyti buvo prabanga, didesnė ir už iki tol įsivaizduotą, – ėmiausi rašyti laišką.

*Landovskio dirbtuvė
Muason Desroš gatvė
Bulonė-Bijankūras
1928 m. rugpjūčio 7 d.*

Brangūs mesjė ir madam Landovskiai,

Noriu padėkoti jums abiem už dovaną. Tai pats gražiausias dienoraštis, kokį man teko turėti, aš rašysiu jame kiekvieną dieną, kaip jūs ir prašėte.

Taip pat ačiū, kad mane priėmėte.

Beliko mandagiai pridurti „Jūsų“ ir parašyti savo vardą, bet aš susilaikiau. Sulenkiau lapą per pusę, paskui dar kartą per pusę ir ant viršaus užrašiau jų vardus. Padėsiu ant sidabrinio padėklo prie rytdienos laiškų.

Nors ir nepasiekiau vietos, į kurią buvau pasiryžęs nukeliauti, nuklydau gana netoli. Palyginti su atstumu, kurį jau įveikiau, likęs kelias panėšėtų į pasivaikščiojimą Muason Desroš gatve ten ir atgal. Bet aš dar nenorėjau išeiti. Kaip gydytojas pasakė Bertei, man reikėjo atgauti jėgas – ne tik fizines, bet ir dvasines. Nors gydytojas ir negalėjo to išvelgti, aš galėjau jam pasakyti, kad blogiausia buvo ne fizinės kančios, o baimė, kuri vis dar draskė

mane iš vidaus. Abi tarnaitės, gal todėl, kad atsibodo skūstis visais kitais namuose, man sakė, kad šaukdamas naktimis jas prižadinu. Ilgoje savo kelionėje buvau taip užsigrūdinęs ir, negana to, toks išsekęs, kad tuojau pat ir vėl užmigdavau, bet čia, pailsėjęs ir sušilęs savo paties lovoje, išskydau. Neretai po aplankiusių košmarų užmigti nebegalėdavau. Nė nebuvau tikras, ar teisinga juos vadinti „košmarais“. Taip dažnai mano žiaurus protas versdavo mane iš naujo išgyventi tai, kas man iš tikrųjų buvo nutikę.

Atsistojęs nuėjau prie lovos nešinas dienoraščiu ir palindau po paklode ir apklotu, kurių man nereikėjo, nes orai dabar buvo *dusinantys*. Dienoraštį pasikišau po pižamos kelnėmis, kad gerai priglustų prie vienos šlaunies vidinės pusės. Tada nuo kaklo nusikabinau odinį kapšėlį ir lygiai taip pat prispaudžiau prie kitos šlaunies. Ilga kelionė mane labai gerai išmokė, kad tokiems brangiems daiktams tai saugiausia slaptavietė.

Atsigulčiau ant čiužinio – Elsa su Antuanete nusiskundė ir šiuo daiktu, tačiau man atrodė, kad miegu tarsi ant angelų sparnų debesies – užsimerčiau, greitai sukalbėjau maldą už tėtį ir mamą, kad ir kur danguje jie būtų, ir pamėginau nugrimzti į miegą.

Tačiau ramybės nedavė viena mintis. Kad ir kaip nenorėjau pripažinti, buvo ir kita priežastis parašyti Landovskiams padėkos laišką: net žinodamas, kad privalau tęsti savo kelionę, dar nebuvau iki galo pasirengęs atsisakyti nuostabiausio jausmo – saugumo.

2

– Na, ir ką apie jį manai, jaunuoli? – paklausė manęs mesjė Landovskis, kai įsispoksojau mūsų Viešpačiui į akis, kurių ir viena buvo tokia pat didelė kaip aš. Jis ką tik baigė tobulinti galvą to, kurį Brazilijoje vadina *Cristo Redentor*, o aš vadinčiau Jėzumi Kristumi. Mesjė Loranas Briuji man aiškino, kad skulptūra stovės kalno viršūnėje Rio de Žaneiru vadinamame mieste. Kai visos dalys bus sudėtos draugėn, sieks trisdešimties metrų aukštį. Mačiau mažytes užbaigtos skulptūros kopijas ir žinojau, kad braziliškas (ir prancūziškas) Kristus stovės plačiai išskėtęs rankas, tarsi apkabintų po kojomis jam plytintį miestą. Sumanu, nes iš toli atrodys, kad tai tik kryžius. Klausimas, kaip jie užkels statulą ant kalno ir ją surinks, pastarąsias savaites kėlė daug ginčų ir rūpesčių. Mesjė Landovskis, atrodė, turėjo galvoti apie daug galvų vienu metu, nes dar dirbo ir prie kino, vardu Sun Jatsenas, skulptūros ir nerimavo dėl jo akių. Jis perfekcionistas, pamaniau.

Ilgomis karštomis vasaros dienomis mane traukte traukė į mesjė Landovskio dirbtuvę, ten įsmukęs slėpdavausi už visokiausių riedulių, kėpsančių ant žemės, laukiančių, kol įgaus formas. Dirbtuvėje dažniausiai būdavo tiršta mokinių ir padėjėjų, kurie, kaip ir Loranas, ateidavo čia mokytis iš didžio meistro. Dauguma nekreipė į mane dėmesio, nors rytais ateidavusi panelė Margarita visada man nusišypsodavo. Ji buvo gera Belės draugė, todėl žinojau, kad patikima.

Vieną dieną mesjė Landovskis mane užtiko dirbtuvėje ir, kaip ir bet kuris tėvas, subarė, kodėl nepasiprašiau leidimo čia ateiti. Purtydamas galvą iškėliau priešais save rankas ir jau traukiausi durų link, tada malonusis mesjė atsileido ir mostelėjo man prieti arčiau.

– Briuji štai sako, kad tau patinka stebėti, kaip mes darbuojamės. Ar tai tiesa?

Linktelėjau.

– Ką gi, tada nėra reikalo slėptis. Jei tik pažadi nieko čia ne-liesti, gali pasilikti, vyruti. Telioka tik pasvajoti, kad mano paties vaikai šitaip domėtusi mano profesija.

Nuo tada man leido sėdėti prie darbastalio su nebereikalingu muilo akmenis luiteliu ir įteikė atskirą įrankių rinkinį.

– Žiūrėk ir mokykis, vyruti, žiūrėk ir mokykis, – patarė Landovskis.

Aš ir mokiausi. Nepasakyčiau, kad patarimas kaip nors paveikė mano paties metodus, kaip plaktuku ir kalnu aižiau savo akmenis gabalą. Nors labai stengiausi išgauti kad ir paprasčiausias formas, viskas nuolat baigdavosi krūvele šukių man po nosimi.

– Na, vyruti, tai ką manai? – pakartojo mesjė Landovskis mostelėdamas į *Cristo* galvą.

Energingai palinksėjau, kaip visada jausdamasis kaltas, kad šis malonus mane priėmęs žmogus vis mėgina išgauti iš manęs garsinį atsakymą. Vien dėl savo atkaklumo jis nusipelnė sulaukti bent žodžio, bet aš žinojau, kad vos prasižiojus man kiltų pavojus.

Madam Landovski, jau žinodama, kad galiu rašyti ir su-prantu, kas man sakoma, davė man krūvą popieriaus lapelių.

– Taigi, jei tavęs ko nors paklausiu, tu parašysi man atsakymą, taip?

Linktelėjau. Nuo tada bendrauti buvo labai paprasta.

Kad atsakyčiau mesjė Landovskiui į klausimą, iš kelnų kiše-

nės išsiėmęs pieštuką bemaž per visą popieriaus lapelį parašiau vieną žodį ir padaviau jam.

Jis susijuokė jį skaitydamas.

– „Magnifique“, ką? Na, ačiū, jaunasis ponaiti, belieka viltis, kad tokio įvertinimo *Cristo* sulauks, kai išdidžiai atsistos kitoje pasaulio pusėje Korkovado kalno viršūnėje. *Jeigu* tik įstengsime jį ten užkelti...

– Turėkite vilties, mesje, – patikino man už nugaros Loranas. – Belė man rašo, kad pasirengimas panaudoti keltuvą jau gerokai įsibėgėjo.

– Tikrai? – kilstelėjo vešlų žilą antakį mesjė Landovskis. – Tu, regis, žinai daugiau ir už mane. Heitoras da Silva Kosta man vis kartoja, kad aptarsime, kaip nugabenti mano skulptūrą ir ją pastatyti, tačiau tas pokalbis kažkodėl niekaip neįvyksta. Gal jau pietūs? Man reikia vyno nervams apraminti. Jau imu manyti, kad šis *Cristo* projektas taps mano karjeros pabaiga. Koks buvau kvailys, kad pritariau tokia beprotybei.

– Atnešiu maisto, – atsakė Loranas ir pasuko į mažą virtuvėlę, kurios kiekvieną smulkmeną amžiais prisiminsiu, nes nuo tada, kai prieš kelis mėnesius palikau namus, ji tapo pirmąja saugia mano užuoglauda. Šypsojaisi žiūrėdamas, kaip Loranas atkemša vyno butelį. Dažniausiai, kai pabusdavau anksti ryte, auštant nutykindavau į dirbtuvę vien norėdamas pabūti tarp viso to joje esančio grožio. Sėdėdavau ir galvodavau, kaip pasijuoktų tėtis, kad iš visų vietų, kur galėjau atsidurti, tarkim, vos už kelių kilometrų veikiančioje Reno gamykloje, patekau į tokią, kurią jis pats būtų pavadinęs meno šventove. Tiesiog žinojau, kad tai kaip nors jį pradžiugintų.

Šį rytą sėdėdamas tarp akmens luitų ir žiūrėdamas į švelnų *Cristo* veidą, išgirdau triukšmą už užuolaidos patalpoje, kurioje valgydavome. Pritipenęs artyn ir dirstelėjęs už užuolaidos pamaciau dvi pėdas, kyšančias iš po stalo. Paašškėjo, kad ten tyliai

šnarpsčia Loranas. Belei išvykus į Braziliją pastebėjau, kad išgėręs jis dažnai rytais atrodydavo prasčiau, paraudusiomis ir apsiblaususiomis akimis, blyškia ir papilkėjusia oda, tarsi bet kurią minutę supykintas šoktų bėgti laukan išsivemtį. (O aš turėjau *nemenką* patirtį ir atpažindavau, jei vyras arba moteris smarkiai peržengė įprastas ribas.)

Stebėdamas, kaip jis išipylė sklidiną taurę, sunerimau dėl jo kepenų, kurioms, pasak tėčio, alkoholis labiausiai kenkia. Tačiau susirūpinau ne tik dėl Lorano kepenų, bet ir dėl širdies. Nors ir supratau, kad meilė fiziškai negali jos pažeisti, kažkas viduje tą vyrą *palaužė*. Gal vieną dieną ir perprasiu, kodėl kyla noras skausmą malšinti alkoholiu.

– *Santé!* – tarė vyrai skimbtelėję taurėmis.

Jiedviem susėdus už stalo pasistengiau būti naudingas virtuvėje, paėmiau duonos, sūrio ir putlių raudonų pomidorų, kuriuos savo darže augino kiek toliau gatvėje gyvenanti moteris.

Žinojau, nes mačiau, kaip virtuvėje pasirodė Evelina, namų šeimininkė, nešina pilna daržovių dėžė. Ji buvo neliauna moteris, gerokai įmetėjusi, tad pabėgėjau per virtuvę, idant paimčiau iš jos dėžę ir padėčiau ant stalo.

– Vargeli, ir karšta gi šiandien, – šnopavo ji sunkiai sėsdamasi ant medinės kėdės. Įpyliau stiklinę vandens jai nespėjus paprašyti ir, pasiėmęs iš kišenės popieriaus su pieštuku, parašiau jai klausimą.

– Kodėl nesiunčiau tarnaičių? – perskaitė ir nužvelgė mane. – Nes, mažasis vyruti, nė viena iš tų moterų neatskirtų supuvusio persiko nuo sveiko. Jos abi – miesto merginos ir nieko nenutuokia apie šviežius vaisius ir daržoves.

Paėmęs iš jos lapelį brūkštelėjau kitą sakinį.

Kai eisite kitą kartą, eisiu drauge ir panešiu dėžę.

– Tu nepaprastai malonus, jaunuoli, ir jeigu tokie orai laikysis toliau, veikiausiai tave pasiimsiu.

Orai laikėsi, todėl ėjau ir jai padėjau. Žingsniuodama gatve ji tauškėjo apie savo sūnų ir didžiuodamasi man pasakojo, kad jis studijuoja universitete ir taps inžinieriumi.

– Vieną dieną jis ką nors padarys pats, pamatysi, – pridūrė, kai rinkomės daržoves nuo prekystalio, o aš laikiau dėžutę su tomis, kurias ji kruopščiai patikrino. Iš Landovskių visų namiškių Evelina man patiko labiausiai, nors su baime laukiau jos grįžtant, per sieną nugirdęs tarnaičių kalbas apie tai, kas bus „drakonei“ parsiradus. Buvau jai pristatytas kaip „bevardis berniukas, kuris negali kalbėti“. (Taip pasakė Marselis, trylikametis Landovskių sūnus. Žinojau, kad jis įtariai mane vertina, ir kuo puikiausiai supratau – šeimoje atsiradau staiga, bet kam galėjau pašiaušti plunksnas.) Tačiau Evelina tik paspaudė mano ištiestą ranką ir šiltai nusišypsojo.

– Kuo daugiau, tuo linksmiau, kaip aš sakau. Kokia prasmė turėti tokį didelį namą ir neapgyvendinti kiekvieno jo kambario?

Tada ji man mirktelejo, o vėliau tądien pamačiusi mane šnairuojant į nuo pietų likusį obuolių pyragą, atpjovusi padavė gabalėlį.

Buvo iš tiesų keista, kaip pusamžė moteris ir aš galėjome užmegzti tokį slaptą ir neįvardytą (bent jau aš apie ją nekalbėjau) ryšį, bet aš žinojau, kad užmezgėme. Jos akyse pastebėjau pažįstamą žvilgsnį, ir jis man liudijo gilią kančią. Galbūt kažką panašaus ji atpažino ir manyje.

Supratau viena – vienintelė galimybė užsitikrinti, kad niekas iš namiškių manimi nesiskųstų, – tai arba tapti nematomam (Landovskių vaikams ir kiek mažiau mesjė bei madam Landovskiams), arba visada būti pasiruošusiam padėti tiems, kuriems to reikia, iš esmės dažniausiai tarnaitėms. Evelinai, Bertei, Elsai ir Antuanetei, kaip, mano galva, jos jau suprato, mažas pagalbininkas dabar būdavo po ranka, kai tik prireikdavo. Namuose dažniausiai būtent aš tvarkydavau mažytį būstą, kuriame glaudėmės.

Net būdamas visai mažas berniukas stengdavausi, kad viskas būtų savo vietoje. Tėtis pastebėjo, kad man patinka tvarka, o ne chaosas, ir juokavo, kad vieną dieną ką nors išmokysiu būti labai gera žmona. Mano senuosiuose namuose tas buvo neįmanoma, nes visos veiklos vykdavo viename kambaryje, bet čia, Landovskių namuose, mane jaudino būtent tvarka. Turbūt mėgstamiausias mano darbas būdavo padėti Elsei ir Antuanetei surinkti nuo virvių saulės išdžiovintas paklodes ir drabužius. Abi tarnaitės juokdavosi iš mano pastangų tobulai sulygiuoti visus kampus, o aš nesuserėjęs įsikniaubdavau nosimi į kiekvieną nukabinamą skalbinį ir uosdavau gaivų aromatą, kuris man buvo maloniausias iš visų kvėpalų.

Dabar, supjaustęs pomidorus lygiai taip pat kruopščiai, kaip lanksčiau skalbinius, nuėjau pas mesjė Landovskį ir Loraną prie stalo. Žiūrėjau, kaip juodu laužia šviežią prancūzišką batoną, atsipjauna riekelę sūrio, o mesjė Landovskiui parodžius, kad turėčiau daryti tą patį, ėmiausi vaisių ir aš. Tėtis visada sakydavo, koks nuostabiai skanus prancūziškas maistas, ir buvo teisus. Vis dėlto po blogulio priepuolių, kai baisiausiai greičiu susikimšau į burną viską, ką man padavė, tarsi valgyčiau paskutinįkart gyvenime, pradėjau valgyti kaip džentelmenas, nes būtent taip mane ir auklėjo, o ne koks laukinis, kaip kartą man girdint pasakė Bertė.

Pokalbis ir toliau vyko apie *Cristo* ir Sun Jetseno akis, bet aš nekreipiau dėmesio. Supratau, kad mesjė Landovskis iš tiesų kūrybingas – Vasaros olimpiados meno konkurse jis laimėjo aukso medalį ir pasaulyje garsėjo savo gabumais. O aš labiausiai žavėjausi, kad šlovė jo nepakeitė. Ar bent jau įsivaizdavau, kad nepakeitė, nes jis dirbo kiekvieną valandą, kiek galėjo, dažnai praleisdavo net vakarienę, ir madam Landovski už tai jį išbardavo, nes vaikams esą reikia jį matyti, o jai irgi. Jo dėmesys detalei ir tobulumo siekis, nors galėjo lengva ranka pavesti darbą

užbaigti Loranui, mane įkvėpė. Kad ir ką man lemta nuveikti, kad ir kuo skirta būti šiame pasaulyje, prisiečiau sau atiduoti tam visas jėgas.

– O tu ką pasakysi, vyruti? Vyruti?

Man ir vėl teko atsitraukti nuo savo minčių. Buvau taip su jomis susigyvenęs, kad prie žmonių, kurie manimi domėjosi, turėjau priprasti.

– Tu nesiklausei, ar ne?

Atsiprašiau akimis ir papurčiau galvą.

– Klausiau, ar, tavo nuomone, Sun Jatseno akys jau teisingos. Rodžiau tau jo nuotrauką, prisimeni?

Pasiėmęs pieštuką kruopščiai apgalvojau atsakymą prieš jį užrašydamas. Mane visada mokė sakyti tiesą, bet man reikėjo ir diplomatijos. Užrašiau man reikiamus žodžius ir padaviau jam bloknotą.

Beveik, pone.

Žiūrėjau, kaip Landovskis gurkšteli vyno, paskui užverčia galvą ir nusijuokia.

– Pataikei, vyruti, pataikei. Taigi šią popietę pamėginsiu dar kartą.

Kai abu vyrai pasisotino, nukrausčiau nuo stalo likusią duoną ir sūrį. Tada išviriau jiems tokios kavos, kokią, kiek žinojau, mėgo mesjė Landovskis. O kol ji virė, duonos ir sūrio likučius susidėjau į kelnių kišenę. Šio įpročio man dar reikėjo atsikratyti, betgi niekada nežinai, kada maisto tiekimas bus nutrauktas. Nunešęs jiems kavos linktelėjau ir grįžau į savo palėpę. Duoną su sūriu pasidėjau į rašomojo stalo stalčių. Dažniausiai visi maisto likučiai, kuriuos ten suslėpdavau, kitą rytą būdavo slapta išmetami į šiukšliadėžę lauke. Bet, kaip ir minėjau, niekada nežinai.

Nusimazgojęs rankas ir susišukavęs plaukus nulipau laiptais žemyn imtis popietinių naudingų darbų. Šiandien reikėjo šveisti

sidabrą, o tai, būdamas kruopštus ir kantrus, dariau gerai, net Evelina pagyrė. Nušvitau iš pasididžiavimo kaip seniai komplimentų išsiilgęs žmogus. Tik švytėjau neilgai, nes stabtelėjusi prie durų ji atsisuko į Elsą su Antuanete, kurios dėliojo peilius ir šakutes į aksominius dėkliukus.

– Gal judvi galite iš šio jaunuolio pasimokyti įgūdžių, – mes- telėjo ir išėjo palikusi jas abi, sužiurusias į mane. Vis dėlto būda- mos tingios ir nekantrios jos mielai paliko mane šveisti vieną. O man patiko didelio valgomąjo ramybėje sėdėti prie visada spin- dinčiu blizgesiu tviskančio raudonmedžio stalo, nes rankos bū- davo užimtos, o mintys galėdavo laisvai klajoti kur tinkamos.

Dabar ir beveik kiekvieną dieną nuo tada, kai mano kūnas ir protas ėmė sveikti, mano galvoje sukosi pagrindinė mintis, kaip galėčiau užsidirbti pinigų. Kad ir kokie geri buvo Landovskiai, žinojau esąs priklausomas nuo jų malonės. Jie galėtų net ir šį va- karą man pasakyti, kad dėl kokios nors priežasties mano vieš- nagė pas juos baigėsi. Ir vėl būsiu išmestas į nepažįstamą gatvę, pažeidžiamas ir vienas. Mano pirštai nejučia pakilo prie odinio kapšelio, kurį ryšiu po marškiniais. Vien prisilietimas ir pažis- tama forma mane paguodė, nors ir žinojau, kad tai, kas jame, – ne mano, todėl negalima perduoti. Išsaugojau jį per visas savo klajones, ir tai savaiame buvo stebuklas, tačiau drauge ir palaima bei prakeiksmas. Vien per jį atsidūriau Paryžiuje ir gyvenau po svetimu stogu.

Ištuštinęs arbatos puodelį nutariau, kad namuose tėra vie- nas žmogus, kuriuo pasikliauju tiek, kad paprašyčiau patarimo. Evelina gyveno šeimos vadinamame „kotedže“, bet iš tikrųjų tai buvo dviejų kambarių priestatas prie pagrindinio namo. Evelina man sakė, kad tame būste bent jau esama atskiro vonios kamba- rio, o svarbiausia – atskiros laukujės durys. Viduje man dar ne- buvo tekę apsidaryti, bet šį vakarą po vakarienės sukaupsiu drąsą ir į tas duris pasibelsiu.



Pro valgomojo langą stebėjau, kaip Evelina eina prie savo kotedžo – ji visada išeidavo po pagrindinio patiekalo, atsakomybę patiekti desertą ir išplauti indus palikusi abiem tarnaitėms. Valgiau savo vakarienę ir klausiausi, kaip šeima šnekučiuojasi. Vyriausia sesuo Nadina dar nebuvo ištekėjusi ir daug laiko praleisdavo su molbertu, teptukais ir palete ne namie. Man neteko matyti jokio jos paveikslo, bet aš žinojau, kad ji kuria dekoracijas ir teatro scenai. Nebuvau matęs ir jokio spektaklio scenoje ir, žinoma, negalėjau užkalbinęs paklausinti apie jos darbą. O ji tiek mažai laiko leisdavo namie ir atrodė taip panirusi į savo pačios gyvenimą, kad beveik nekreipė į mane dėmesio, tik kartkartėmis nusišypsodavo, jei anksti ryte mūsų keliai susikirsdavo. Kitas buvo Marselis, kuris vieną dieną pastojų man kelią, išpūtė krūtinę ir įsisprendęs rankomis į klubus pareiškė manęs nemėgstantis. Tai, aišku, buvo kvaila, nes juk nepažinojo manęs, tačiau aš nugirdau, kaip kartą, kalbėdamas su jaunesne sesute Fransuaza, išvadino mane „padlaižiu“, nes prieš vakarienę padedu virtuvėje. Supratau, kodėl jis taip jautėsi: tėvų priimtas mažas driskius, rastas sode, o dar nekalbant, bet kam būtų kėlęs įtarimų.

Kad ir kaip ten buvo, atleidau jam viską tą pačią akimirką, kai išgirdau nuostabios muzikos garsus, sklindančius iš kambario pirmame aukšte ir ataidinčius iki pat virtuvės. Lioviausi daryti ką daręs ir pakerėtas sustingau. Nors tėtis griežė man ką mokėdamas savo smuiku, iš tikrųjų niekada nebuvau girdėjęs garsų, kuriuos gali sukurti meistriškai žmogaus valdomi fortepijono klavišai. Tai buvo nuostabu. Pasijutau truputį apsėstas Marselio pirštų ir negalėjau atsistebėti, kaip jie gali bėgioti fortepijono klavišais taip greitai ir tokia tobula tvarka. Turėjau išmokti atverti akis. Vieną dieną sukaupęs drąsos paklausu jo, ar galiu pažiūrėti, kaip

jis skambina. Kad ir kaip jis su manimi elgėsi, aš maniau, kad jis stebukladarys.

Vyresnis brolis Žanas Maksas atrodė man abejingas, nes buvo prie pilnametystės slenksčio. Ne kažin ką numaniau, kuo jis užsiima išėjęs iš namų, bet kartą jis mėgino man parodyti, kaip žaisti rutuliais – nacionalinį prancūzų laisvalaikio žaidimą. Reikėjo mėtyti rutulius žvyruotoje užpakalinio kiemo aikštelėje, ir aš gana lengvai tai perpratau.

Dar buvo Fransuaza, jauniausia Landovskių dukra, nedaug vyresnė už mane. Kai atsiradau, ji buvo draugiška, tik labai drovi. Labai apsidžiaugiau, kai sode be jokių kalbų ji padavė man saldainį, kažkokio cukraus luitelį ant pagaliuko, ir susėdę greta mudu ėmėme laižyti savo saldėsius žiūrėdami, kaip bitės renka nektarą. Ji prisidėdavo prie Marselio, kai tas skambindavo fortepijonu, ir mėgo piešti kaip Nadina. Dažnai matydavau ją sėdinčią prie molberto, atsisukusią į namą. Neturėjau supratimo, kaip ji piešia, nes nemačiau jokio piešinio, bet numaniau, kad mielą pastoralinę pievos ir upės akvarelę, pakabintą pirmojo aukšto vestibulyje, išliejo būtent ji. Žinoma, niekaip nebūtume artimai susidraugavę – tikriausiai gana nuobodu leisti laiką su žmogumi, su kuriuo negali nė padoriai pasikalbėti, bet ji dažnai man nusišypsodavo, o jos akyse įžvelgdavau atjautą. Retomis progomis – dažniausiai sekmadieniais, kai mesjė Landovskis būdavo laisvas – šeima žaisdavo rutuliais ar nutardavo kartu surengti išskylą. Mane visada kviesdavo drauge, bet aš atsisakydavau gerbdamas jų šeimos laiką ir dar todėl, kad buvau skaudžiai pamokytas, kur gali nuvesti apmaudas.

Po vakarienės padėjau Elesai ir Antuanetei išplauti indus, o kai jos užlipo į viršų ruošti miegui, išsmukau pro virtuvės duris ir nukulniau už namo, kad niekas manęs nepamatytų.

Kai sustojau priešais Evelinos duris, širdis daužėsi krūtinėje kaip pašėlusį. Gal darau klaidą? Gal imti ir grįžti tuo pačiu keliu atgal ir viską pamiršti?



LUCINDA RILEY (Liusinda Raili, 1965–2021) – pasaulyje pripažinta rašytoja iš Šiaurės Airijos. Pirmą romaną ji parašė dvidešimt ketverių, baigusi ankstyvą karjerą kine, teatre ir televizijoje. Dabar jos knygos išverstos į 40 kalbų, visame pasaulyje jų parduota 50 milijonų egzempliorių. Žinomiausias iš jų „Septynių seserų“ romanų ciklas, paremtas mitu apie Plejadžių žvaigždyną, tapo toks populiarus, kad Holivude ruošiamasi kurti serialą.



HARRY WHITTAKER (Haris Viteikeris) – L. Riley sūnus, daugybę apdovanojimų pelnęs BBC radijo laidų vedėjas. Pradėjęs sekti motinos pėdomis ėmėsi drauge su ja rašyti kalėdinių knygelių ciklą vaikams. Lietuviškai išleistos dvi iš jų: „Greisė ir Kalėdų angelas“, „Bilas ir sapnų angelas“. Po L. Riley mirties H. Whittakeris pasiryžo tęsti jos darbą – peržiūrėjęs motinos juodraščius baigė rašyti paskutinę „Septynių seserų“ ciklo knygą *Atlantas. Tėvo istorija*.

1928-ieji, Paryžius. Gailestinga šeima priglaudžia leisgyvį berniuką. Jos globojamas mielas, sumanus, talentingas vaikas ima gyventi taip, kaip anksčiau galėjo tik svajoti, tačiau nė žodžiu neužsimena, kas iš tiesų esąs. Jis auga, įsimyli, mokosi prestižinėje Paryžiaus konservatorijoje, kone pamiršta praeityje išgyventą siaubą. Bet Europoje pradėjus siautėti blogiui niekas nebėra saugus, tad giliai širdyje jis ima jausti – artėja laikas ir vėl sprukti.

2008-ieji, Egėjo jūra. Septynios seserys – pirmą kartą visos kartu – susirenka „Titanos“ laive atsiveikinti su mįslinguoju ir be galo mylėtu tėvu. O jis ir vėl uždavė joms galvosūkių – raktą į jų praeitį patikėjo dingusiai seseriai. Moterys imasi narplioti paslaptis, tačiau kaskart paaiškėjus tiesai ir vėl iškyla naujų klausimų, taigi joms tenka susitaikyti su mintimi, kad nė viena nepažinojo tėvo, kuriuo taip žavėjosi.

Aprėpianti viso gyvenimo meiles ir netektis, peržengianti valstybes ir vandenynus tėvo Atlanto istorija veda „Septynių seserų“ ciklą prie stulbinamo, nepamirštamo finalo.

www.lucindariley.com

www.facebook.com/lucindarileyauthor

www.twitter.com/lucindariley



Pirkite internetu
www.tytoalba.lt